

РЕШЕНИЕ

№ 1145

гр. Стара Загора, 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря Маргарита Огн. Николова
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20225530104252 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно
основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността и общините за вреди
/ЗОДОВ/.

Ищецът Р. Г. Д. твърди в исковата си молба, че ДП № *****/****
г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР - Стара Загора, пр. пр. № ***/****г.
по описа на Районна прокуратура гр. Стара Загора, образувано на *** г., било
водено за престъпление по смисъла на чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 2 от
НК. В хода на досъдебното производство били извършени множество
процесуално-следствени действия. С Постановление от ***** г. в качеството
на обвиняемо лице по посоченото досъдебно производство било привлечено
лицето Р. Г. Д. за това, че на ***** г., в гр. Стара Загора, в съучастие с
лицата Х. С. Д., ЕГН: *****, Д. Ц. М., ЕГН: *****, Г. Г. Б., ЕГН:
*****, и П. Д. С., ЕГН: *****, като съизвършител по хулигански
подбуди причинил лека телесна повреда на Л. С. Д., изразяваща се във
временно разстройство на здравето, неопасно за живота извън случаите по чл.
128 и чл. 129 от НК - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, предл. първо вр. чл.

130, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 63, ал. 1, т. 4 от НК. Със същото постановление спрямо Р. Г. Д. била взета и мярка за неотклонение „надзор на родител“.

В хода на разследването било установено, че нито едно от лицата, разпитани в качеството на свидетели, не посочило, че привлеченият към наказателна отговорност Р. Д. участвал в извършването на деянието. След подробен анализ на събраните по делото доказателства наблюдаващият прокурор приел, че не може да се направи извод относно авторите на деянието, както и относно механизма на получаване на травматичните увреждания на пострадалия Л. Д.. Тоест, в хода на разследването не били събрани доказателства, подкрепящи обвинителната теза и сочещи по категоричен начин, че привлечените в качеството на обвиняеми лица извършили престъплението, за което били обвинени. В тази връзка, с Постановление от ***** г. наказателното производство по ДП № *****/***** г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР - Стара Загора, пр. пр. № ***/**** г. по описа на Районна прокуратура гр. Стара Загора, водено срещу Р. Г. Д., Х. С. Д., Д. Ц. М., Г. Г. Б. и П. Д. С., било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 вр. чл. 199 от НПК.

След привличането му в качеството на обвиняемо лице и взетата мярка за неотклонение Р. Г. Д. търпял неоснователно последиците от незаконосъобразните действия на прокуратурата.

В хода на досъдебното производство били извършени множество неправомерни действия - разпити, ангажиране на свидетели, привличане като обвиняемо лице, вземане на мярка за неотклонение, предявяване на материалите по ДП и др. Д. оказвал пълно съдействие на разследването. Всички тези обстоятелства безспорно причинили вреди на ищеца. Стигнало се до злепоставянето му пред семейството, близките и приятелите му. По този начин, макар периодът от привличането към наказателна отговорност до прекратяване на производството да бил кратък, неизвестността от наказателна репресия дала своето негативно отражение върху Р. Д.. Преживеният стрес провокирал появата на проблеми от различен характер - общуването в семейството станало затруднено, често се стигало да скандали. Голяма част от хората в обкръжението на Д. започнали да се отдръпват от него и той почувствал, че губи приятелите си. Наказателното преследване се отразило

изключително силно и върху общото психоемоционално състояние на Р. Д.. Той се чувствал оскърбен, унижен и потиснат от неоснователно повдигнатото му обвинение. Изпитвал чувство на срам относно този етап от живота си. Станал неуверен, страхувал се, че имал реална възможност да бъде признат за виновен в престъпление, което не извършил и то на толкова крехка възраст. Изпитвал ужас при мисълта, че целият му съзнателен живот щял да мине под знака на едно незаконосъобразно осъждане предвид обстоятелството, че за престъплението, за което бил привлечен към наказателна отговорност се предвиждало наказание лишаване от свобода до 3 години. Сериозно били накърнени, както честта и достойнството му, така и чувството му за справедливост. И към настоящия момент той често се връщал към преживяното като не можел да приеме факта, че бил несправедливо обвинен и трябвало да премине през всички тези унижения.

Претърпените морални вреди от категорията на неимуществените били неизмерими с пари и затова размерът на следващото се за тях обезщетение се определял, съгласно принципа на справедливостта, закрепен в чл. 52 от ЗЗД. Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 4/1968г. и в константната практика на ВКС по приложението на посочения институт, при определяне на размера на неимуществените вреди следвало да се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи тези вреди и то не само чрез посочването им, но и чрез отчитане на тяхното значение за размера на вредите. Справедливостта не била абстрактно понятие, а била свързана с преценката на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, която преценка относно наличието на претърпени неимуществени вреди, както и относно техния размер, следвало да се направи след анализ на всички факти, които имали значение по делото. При исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди били: тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, вида и продължителността на взетите спрямо ищеца мерки за неотклонение и други наложени му ограничения в рамките на наказателното производство; дали срещу ищеца били водени и други наказателни производства; по какъв начин всичко това се отразило на ищеца - конкретни преживявания и цялостно отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук, обичайна среда и пр.

В настоящия случай предвид изброените приложими критерии за определяне на справедливо обезщетение за неимуществени вреди счита, че справедливо се явявало обезщетение в размер на сумата от 500 лв. /петстотин лева/. Същото било съобразено не само с посочените релевантни обстоятелства, но и със стандарта на живот в страната към периода на увреждането.

Във връзка с воденото срещу него наказателно производство Р. Г. Д. извършил разходи за адвокатска защита и процесуално представителство в размер на 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/. Посочената сума била заплатена по Договор за правна защита и съдействие от ***** г., сключен между Р. Г. Д. и адв. П. К., с предмет защита на обвиняемо лице по ДП № *****/***** г. по описа на Второ РУ - ОДМВР гр. Стара Загора в хода на досъдебното производство. За извършеното плащане на адвокатско възнаграждение била издадена фактура № ***/***** г.

Както договорът, така и фактурата били представени и приложени към материалите по досъдебното производство. Съгласно устойчивата съдебна практика платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 1-7 от ЗОДОВ също представлявали пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ /Решение№ 863 от 22.01.2018 г. по адм. д. № 1039/2017 г. на Върховния административен съд/. Тоест, посочените разходи представлявали имуществени вреди, произтичащи от неоснователното и незаконосъобразно обвинение срещу ищеца, като били налице доказателства, че същите били реално извършени.

С оглед гореизложеното счита, че бил осъществен фактическият състав за ангажиране отговорността на държавата за дейността на правозащитните й органи, визиран в чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Налице били всички елементи от него, обосноваващи призната по съответния ред незаконност на действията на правозащитните органи: повдигнато от Прокуратурата на Република България обвинение в извършване на престъпление и свързаните с това последващи действия, като например предявяване на обвинението, разпит на обвиняемото лице и други следствени действия, предявяване на разследването и др.; незаконност на повдигнатото обвинение - прекратяване на наказателното производство на посочено в закона основание; претърпени

имуществени и неимуществени вреди; пряка причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и причинения вредоносен резултат.

По изложените съображения моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати следните суми: сумата в размер на 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Р. Г. Д. неимуществени вреди - душевни болки и страдания и дискомфорт, пряка и непосредствена последица от повдигнато и поддържано срещу него обвинение в извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, предл. първо вр. чл. 130, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 63, ал. 1, т. 4 от ПК, наказателното производство, което било прекратено с постановление на прокурора поради недоказаност на обвинението; сумата в размер на 1800 лв., представляващи обезщетение за претърпени от Р. Г. Д. имуществени вреди - извършени разходи за адвокатска защита във връзка с обвинението по Договор за правна защита и съдействие от *****г. с предмет защита на обвиняемо лице по ДП *****/**** г. по описа на Второ РУ - ОДМВР гр. Стара Загора в хода на досъдебното производство, ведно със законната лихва върху сумите, считано от ***** г., датата, на която е издадено Постановление от ***** г. на Районна прокуратура гр. Стара Загора за прекратяване наказателното производство по ДП №*****/**** г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР - Стара Загора, пр, пр. № ***/**** г. по описа на Районна прокуратура гр. Стара Загора, до окончателно изплащане на сумите. Претендира разноски.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от Прокуратурата на Република България, в който заявява, че исковата молба е депозирана в РС - Стара Загора от молителя на основание чл. 2, ал. I, т. 1 и т.3 от ЗОДОВ, като предявената претенция била на обща стойност 2300 лв., от които 500 лв. - за обезщетение за претърпени неимуществени вреди - душевни болки, страдания и дискомфорт от незаконно обвинение в извършване на престъпление, и 1800 лв. за обезщетение за претърпени имуществени вреди - извършени разходи за адвокатска защита във връзка с незаконно обвинение, нанесени на молителя.

Исковата молба била заведена във връзка с досъдебно производство № *****/****г. от описа на 02 РУ - Стара Загора, преписка № ***/****г. от описа на Районна прокуратура - Стара Загора.

С постановление от ***** г. на разследващ полицай при 02 РУ - Стара

Загора към наказателна отговорност за престъпление по чл. 131 ал. 1, т. 12 предложение „първо“ във вр. с чл. 130, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4 НК бил привлечен Р. Г. Д. и срещу него била взета мярка за неотклонение „Под родителски надзор“. С постановление от ***** г. наказателното производство водено срещу ищеца и другите обвиняеми лица било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК.

В исковата молба липсвали данни постановлението на прокурора да било атакувано, отменяно или изменяно от по-горна или съдебна инстанция, и кога точно придобило стабилитет.

Счита предявеният иск за допустим, но неоснователен и недоказан по основание и размер поради следните съображения:

С посочената искова молба била предявена искова претенция за причинени вреди срещу Прокуратурата на РБ, оценени на 2300 лв. Тази претенция била силно завишена и не била съобразена, както с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, така и с трайно установената в РБ съдебна практика. Съгласно посочената разпоредба, обезщетението за неимуществени вреди се определяло от съда по справедливост.

При определяне размера на дължимото обезщетение, съдът следвало да съобрази такива обективни обстоятелства, каквито представлявали продължителността на воденото наказателно производство, взетата мярка за неотклонение, тежестта на повдигнатото обвинение и отражението, което породила наказателната репресия върху семейния и приятелския кръг на ищцата, сред колегите и в обществото, върху психиката и физическото здраве на ищцата, и др.

Обвинението срещу Д. било повдигнато и предявено на ***** г., а наказателното производство било прекратено на ***** г., което показвало, че в един съвсем кратък период, около 40 дни ищецът бил подведен под отговорност. В постановлението за привличане от ***** г. било записано, че срещу Д. била взета мярка за неотклонение „Под надзор на родител“, но по надолу на същия лист бил положен подпис срещу реквизита „ИДПС“, /„инспектор Детска педагогическа стая“/, без да било упоменато негово име, фамилия или месторабота. Липсвал подпис на родител. По този начин не ставало ясно каква точно мярка била взета и кой присъствал на разпита -

родител или инспектор ДПС? Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 3 НПК, когато се взема мярка за неотклонение „Под родителски надзор“ или „Под надзор инспектор ДПС“, предаването на непълнолетния ставало срещу подписка, с която съответните лица, /инспектор или родител/, се задължавали да упражняват възпитателен надзор върху непълнолетния, да следят за поведението му и да осигуряват явяването му пред разследващ орган или съд. По делото не била изготвена писмена подписка, което показвало, че срещу непълнолетния въобще не била взета мярка за неотклонение. Вън от горното, мерките „Под родителски надзор“ и „Под надзор инспектор ДПС“ не вменявали отговорност на непълнолетното лице, за да се почувствало то унижено или с накърнено самочувствие.

Не били представени доказателства за твърдението, че повдигнатото обвинение дало изключително силно отражение върху Д., семейството му, върху приятелите и колегите му, както и върху здравословното му състояние до степен да почувствал, че губи приятели.

Чувствал се оскърбен, подтиснат, унижен, станал неуверен и се страхувал, че реално можело да бъде признат за виновен в извършване на престъпление, което не бил извършил. Задължение на ищеца било да докаже какво правил той в периода от ***** г. до ***** г., посещавал ли бил учебни занятия и в кое учебно заведение, колко приятели имал и кои от тях почувствал, че загубил, в какво се изразявала неговата неувереност и страх. Оспорва претенцията от 500 лв. за причинени неимуществени вреди за претърпени болки, страдания и дискомфорт от повдигнатото срещу Д. обвинение, тъй като делото приключило в разумен срок съобразно установената съдебна практика и международните стандарти. Обвинението спрямо Д. не било за тежко умишлено престъпление. За деянието по чл. 131, ал. 1, т. 12 предложение „първо“ във вр. с чл. 130, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 4 от НК, се предвиждало наказание „лишаване от свобода“ до две години, а не до три, като било отразено в исковата молба. Това по - ниско наказание следвало от редукцията, която била предвидена в чл. 63, ал. I, т. 4 от НК, поради непълнолетието на ищеца към момента на деянието. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следвало да служи икономическия растеж, стандарта на живот, всички средно - статистически показатели на доходите, покупателните възможности в страната ни към датата на увреждането, и други. Размерът на обезщетението

не следвало да бъде източник на обогатяване на пострадалия, в случая - на ищцата.

Затова, повдигнатото обвинение не променило в значителна степен обичайния начин на живот на ищеца. Делото не било медийно разгласявано, никъде не се твърдели трайни вреди върху физическото и психическото здраве. Не били ангажирани доказателства за твърдяното от ищеца zlepоставяне пред обществото, близките, приятелите, колегите.

Претенцията за нанесените имуществени вреди - заплатените адвокатски хонорари в наказателното производство в размер на 1800 лв. също била неоснователна по размер и основание. Тези договори за правна помощ не доказвали реално осъществена защита, нито нейния обем. Договорът за правна помощ бил сключен на ***** г., когато ищецът вече нямал нужда от нея. Към тази дата той вече бил с повдигнато обвинение, /от ***** г./, и разпитан като обвиняем. Единствено правната помощ би могла да бъде оказана при предявяване на материалите по делото, ако това било поискано от ищеца. Също така, този договор бил недействителен, тъй като е сключен от непълнолетно лице, към онзи момент навършило 15 годишна възраст, но без да е налице изрично писмено съгласие на неговия родител или настойник. Отделен е въпросът откъде непълнолетният по това време Д. е разполагал със сума от 1800 лв., когато в този период следвало да посещава учебни занятия. Повдигнатото обвинение било за престъпление, което не било тежко и умишлено, и хонорарът от 1800 лв. бил несъразмерно висок.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли като неоснователен и недоказан по основание и размер предявения иск.

В открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, чрез процесуален представител поддържа исковата молба и моли за постановяване на осъдително решение спрямо ответника.

В открито съдебно заседание ответникът, редовно призован, чрез процесуален представител оспорва исковата молба и моли за решение, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

Старозагорски районен съд, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

1/ По претенцията за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди:

За да възникне притезателното право на увредения за обезвреждане на **неимуществените вреди**, причинени му от орган на Прокуратурата на Република България вследствие на повдигане на незаконно обвинение, трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки /юридически факти/: 1/ на ищеца да му е повдигнато обвинение от Прокуратурата на Република България за извършено от него престъпление; 2/ съдът да е оправдал подсъдимия с влязла в сила присъда, като в този случай повдигнатото му обвинение е незаконно; 3/ подсъдимият да е претърпял неимуществени вреди и 4/ причинените неимуществени вреди да са необходима, закономерна, естествена последица от повдигнатото незаконно обвинение, т. е. да е налице причинно-следствена връзка между наказателното производство, по което е било повдигнато незаконното обвинение и причинения вредоносен резултат. Отговорността на прокуратурата за повдигане на незаконно обвинение е обективна, като тя не е предпоставена от виновното поведение на съответно длъжностно лице при прокуратурата – арг. чл. 4, предл. последно ЗОДОВ.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК е обявено за безспорно между страните по делото /а и от събраните по делото доказателства се установяват същите факти – ДП № *****/****г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР Стара Загора/ правнорелевантните обстоятелства, че е имало водено ДП срещу ищеца с № *****/****г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР Стара Загора; че с Постановление от **** г. ищецът е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 предл. първо във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2, във вр. чл.63, ал.1, т.4 НК; че досъдебното производство е прекратено с Постановление за прекратяване на наказателно производство от **** г. на РП-Стара Загора; че Постановлението за прекратяване наказателното производство е влязло в сила на **** г. Следва да се посочи, че Постановление за прекратяване на наказателно производство от **** г. е било връчено на ищеца на **** г. /така съобщение, л. 351 от ДП/, а отговора на исковата молба се признава от ответника, че с постановление от **** г. на разследващ полицай при 02 РУ - Стара Загора на ищеца била взета мярка за неотклонение „Под родителски

надзор“.

От доказателствата по делото се установява и релевантния факт, че за пръв път по ДП № *****/****г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР Стара Загора ищецът е бил привлечен като обвиняем с Постановление от **** г., вкл. му е извършен разпит за извършено престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 предл. първо във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл.20, ал.2 /вж. тези писмени доказателства – л. 265-268 от делото/, като с горепосоченото Постановление от **** г., е бил привлечен отново като обвиняем за същото престъпление с оглед пропуск на Прокуратурата по отношение на правната квалификация на същото деяние при първото привличане от **** г.

С оглед на изложеното настоящият съд приема за установено, че в конкретния случай Държавата е повдигнала и поддържала незаконно обвинение срещу ищеца, тъй като в периода от **** г. до **** г. срещу него е повдигнато и поддържано обвинение за това, че на **** г., в гр. Стара Загора, в съучастие с лицата Х. С. Д., Д. Ц. М., Г. Г. Б., и П. Д. С., като съизвършител по хулигански подбуди причинил лека телесна повреда на Л. С. Д., изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота извън случаите по чл. 128 и чл. 129 НК - престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, предл. първо вр. чл. 130, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 63, ал. 1, т. 4 НК, за което престъпление е предвидено наказание до три години лишаване от свобода /след редукцията по чл. 63, ал. 1, т. 4 НК – две години/, като с постановление от **** г. наказателното производство срещу ищеца е било прекратено.

Възраженията в отговора на исковата молба /стр. 1/ свързани с липсата на доказателства постановлението на прокуратурата за прекратяване на наказателното производство да е придобило стабилност във времето са неоснователни. Това е така, защото постановлението за прекратяване на наказателното производство не е предвидено между актовете по чл. 412, ал. 2 НПК, които влизат в сила. Според чл. 243, ал. 9 НПК постановлението за прекратяване на наказателното производство, което не е било обжалвано от обвиняемия или от пострадалия и неговите наследници, или от ощетеното юридическо лице, може служебно да бъде отменено от прокурор от погорестоящата прокуратура, а когато е обжалвано, определенията на съда по чл. 243, ал. 5, т. 1 и т. 2 НПК подлежат на проверка по реда на глава тридесет

и трета „възобновяване на наказателни дела“ /чл. 419, ал. 1 НПК/. От цитираните разпоредби следва извода, че прокурорският акт за прекратяване на наказателното производство, не влиза в сила, защото може служебно да бъде отменен от по-горестоящ прокурор, ако не е обжалван. Следователно, стабилитетът на постановлението за прекратяване на наказателното производство в смисъл на т. 4 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ВКС ОСГК като основание за възникване на отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи, изисква то да е съобщено на лицето, което претендира вредите по реда на ЗОДОВ и лицето да не е поискало наказателното производство да продължи и то да завърши с оправдателна присъда /така **решение № 353/06.11.2015 г. на ВКС по гр.д. № 892/2011 г., IV г.о., решение № 191/20.05.2015 г. на ВКС по гр.д. № 6686/2014 г., IV г.о., решение № 184/26.05.2015 г. на ВКС по гр.д. № 7127/2014 г., IV г.о., решение № 197/17.05.2011 г. на ВКС по гр.д. № 1211/2010 г., III г.о./**. В настоящия случай, постановлението за прекратяване на наказателното производство от ********* г. е било съобщено на ищеца на ********* г. /вж. съобщение, л. 351 от делото от ДП/ и по отношение на него, предвид изложеното, фактическия състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ е завършен.

Следователно, в процеса на доказване са установени по несъмнен начин първите две материални предпоставки, обуславящи възникването на имуществената отговорност на Прокуратурата на Република България по ЗОДОВ – 1/ на ищеца да му е повдигнато обвинение за извършено престъпление и 2/ наказателното производство е било прекратено, като в този случай повдигнатото му обвинение е незаконно.

От показанията на св. М. П., се установява, че познава ищеца от около 3 години. През м. ********* г. видял ищеца притеснен, че му било повдигнато обвинение /св. разбрал първата седмица след повдигането на обвинението/. Поради това ищецът станал по-затворен, спрял да излиза, вкл. прекъснал курсовете си по кормуване, т.е. след повдигане на обвинението станал притеснен и се затворил в себе си. Дори спрял да тренира. Започнал да пуши цигари и да консумира алкохол, като е искал пари от свидетеля за водка, уиски. Свидетелят изяснява, че други проблеми в този период ищецът не е имал. Когато ищецът е бил канен от свидетеля да излизат и да се събират с приятели ищецът отказвал с мотива, че можело пак да се случи нещо. Ищецът

имал намерение да кандидатства за полицай в Симеоново, но след повдигане на обвинението се отказал от това свое намерение.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на свидетеля за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни и житейски логични, като не се установи негова заинтересованост от изхода на правния спор, предмет на делото, субективните възприятия за последиците върху психичното състояние на ищеца по време на процесния наказателен процес са непосредствени. Следователно, **неоснователни** се явяват възраженията на ответника, реле-вирани в отговора на исковата молба, че не са налице доказателства за промяна в начина на живот на ищеца и не е налице причинно-следствена връзка между незаконното обвинение, въз основа на което на ищеца в един период от време е поддържано незаконно обвинение, и претърпените вредо-носни последици. Именно свидетелят, който е общувал непосредствено с ищеца, е формирал свои субективни възприятия за неговото емоционално състояние, изразяващо се в потиснатост и стрес, наблюдавал е неговите реакции и поведение, поради което възпроизвеждането на неговите субективни възприятия в гражданския процес относно правнорелевантни факти, свързани с психическото състояние на ищеца по време на наказателния процес, са годни доказателствени средства, които преценени с оглед на всички останали събрани по делото доказателства, вкл. и чрез съпоставянето им с опитните правила, водят до изясняване на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство. Свидетелят /с оглед честотата на контактите си с ищеца/ е възприемал неговите негативни изживявания през периода, през който се е провеждало разследването в досъдебната фаза, поради което неговите субективни впечатления са непосредствени и преценени съобразно опитните правила, настоящата съдебна инстанция приема, че те са достоверни и възпроизвеждат факти, свързани с негативните емоционални преживявания на ищеца.

При така приетите за установени обстоятелства настоящата инстанция счита, че **предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е доказан по своето основание** – от свидетелските показания се установи, че претърпените неимуществени вреди са в причинно-следствена връзка с повдигането на обвинение на Р. Д.. Изяснените от свидетеля изменения в социалното общуване на ищеца /затворил се е в себе

си/, в неговото психично състояние /станал е притеснен/, са закономерна, необходима последица от незаконното обвинение за престъпното деяние, за които се предвижда наказание лишаване от свобода до три, респ. две години, т.е. изживеният стрес, психическо напрежение и емоционална потиснатост са в причинно-следствена връзка с незаконно предявеното обвинение. Освен това ищецът не твърди наличие на влошаване на здравословното му състояние като пряка последица от повдигнатото му незаконно обвинение или други обстоятелства извън обичайните, а това, че е бил силно притеснен и под стрес, докато е бил обвиняем по делото, е безспорен факт, който дори не се нуждае от доказване. Логично е всеки един човек, обвинен в извършването на престъпление и разследван да бъде разтревожен, изплашен за бъдещето си. Това е нормална реакция на човешката психика.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД вр. § 1 от ДР на ЗОДОВ – по справедливост от съда. Понятието „справедливост“, по смисъла на чл. 52 ЗЗД, не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; интензитета на мерките за процесуална принуда и другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; броя и продължителността на извършените с негово участие процесуални действия; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има или не влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и

изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт. В мотивите към решението си съдът трябва да посочи конкретно обстоятелствата, които е взел предвид, както и значението им за определения от него размер на обезщетението за неимуществените вреди /така решение № 281/30.11.2018 г. на ВКС по гр.д. № 582/2018 г., IV г.о. и посочените в него т. 11 и раздел II от мотивите към нея от ППВС № 4/23.12.1968 г., т. 11 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, решение № 57/09.02.2016 г. на ВКС по гр. дело № 4641/2015 г., IV г.о., решение № 709/15.11.2010 г. на ВКС по гр. дело № 178/2010 г., III г.о., решение № 358 от 6.01.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2026/2014 г., IV г.о. и решение № 232/25.07.2011 г. на ВКС по гр. дело № 1381/2010 г., III г.о. Следва да се отчита и обстоятелството, че осъждането на държавата в лицето на процесуалния ѝ субституент – Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение, само по себе си също има ефект на репарация за ищеца, като размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване. Това обезщетение за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ се определя глобално за всички неимуществени вреди, претърпени от ищеца в резултат на приключилото с оправдателна присъда, незаконосъобразно наказателно преследване срещу него /така **решение № 162/13.08.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3190/2017 г., IV г.о./**.

Повдигането на незаконно обвинение на ищеца само по себе си е увреждащо действие, тъй като засяга неговия личен живот, авторитет и достойнство на гражданин, а след като се доказват увреждащите последици от незаконното наказателно преследване, съдът е длъжен да присъди обезщетение за причинените вреди, при съобразяване с релевантните за спора обстоятелствата, от значение за определяне на конкретния размер. Самият факт, че лицето не е извършило престъплението, за което е образуваното досъдебно производство, е вредоносен, неговото доказване предопределя увреждането, като на доказване подлежат единствено формата и тежестта на вредата. Следва да се има предвид, че обезщетение за неимуществени вреди по чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ се дължи и когато не са ангажирани доказателства

за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени /така решение № 427/16.06.2010 г. на ВКС по гр.д. № 273/2009 г., III г.о., решение № 457/25.06.2010 г. на ВКС по гр.д. № 1506/2009 г., IV г.о./. При водено наказателно производство без съмнение за лицето са настъпили неимуществени вреди и е налице негативно повлияване на психиката му, дори и без наличие на формални доказателства, доколкото липсват такива, установяващи обратното /така решение № 480/23.04.2013 г. на ВКС по гр.д. № 85/2012 г., IV г.о./. С оглед на това настоящият съд приема, че от гласните доказателства - основен източник на информация за неблагоприятните последици, за които се търси компенсация чрез парично обезщетение, и които последици имат обективно проявление се установява, че в резултат на незаконното обвинение емоционалното състояние на ищеца е било засегнато, той е изпитвал притеснение и страх, че ще бъде несправедливо наказан, уронени са и честта и достойнството му, които са и закономерна /обичайна/ последица от повдигането на обвинение, променил е начина си на живот – започнал е да пуши цигари и да пие алкохол, отказал се е от свои житейски планове – кандидатстване за полицай, придобиване на свидетелство за правоуправление на МПС. Следва да се посочи, че поначало при незаконно повдигане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице. Това води до увреждане и настъпване на вреди - неблагоприятно отражение върху психиката на човек от положението на несигурност в течение на наказателното производство, - които са пряка и непосредствена последица от това увреждане, без да е в тежест на лицето да доказва всяко свое негативно изживяване и страдание, независимо от конкретната преценка, която се дължи за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди /чл. 52 ЗЗД/. Освен това ищецът е млад човек /непосредствено навършил пълнолетие към момента на повдигане на обвинението/, **т.е. същият няма все още укрепнала психика.** Вярно е, че в досъдебното производство е извършен минимален обем процесуални действия с участието на ищеца - привлечане като обвиняем, разпит като обвиняем /***** г., стр. 265-268 от ДП/, второ привлечане като обвиняем и разпит /***** г., стр. 315-318 от ДП/ и предявяване на разследване /***** г./, но обективно невярно е изложеното в отговора на исковата молба, че обвинението срещу ищеца било повдигнато на ***** г., а наказателното производство било прекратено на ***** г., т.е.

ищецът е бил подведен под отговорност за 40 дни – кратък период, тъй като ищецът е бил привлечен към наказателна отговорност с повдигането му на обвинение още на ***** г. с Постановление на прокурора от същата дата, т.е. ищецът е бил обвиняем не 40 дни, а 90 дни /три месеца/. Действително наказателното производство е било образувано за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, предл. първо вр. чл. 130, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 , за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ за срок до 3 години, което не е тежко /арг. чл. 93, т.7 НК/ и на ищеца не е взимана мярка „подписка“, но от друга страна ищецът е бил неосъждан. За да определи по справедливост размера на обезщетението за неимуществени вреди, дължимо на ищеца съдът съобрази в разглеждания случай, че неправомерното наказателно преследване е продължило три месеца /а не както сочи ответникът 40 дни/, което като цяло не надвишава разумния срок. Темпоралните граници на наказателното производство, в рамките на които ищецът е търпял процесните неимуществени вреди са в периода – ***** г. – ***** г. – три месеца, което обаче както се посочи като цяло не надвишава разумния срок за провеждане на наказателно производство развило се в своята досъдебна фаза. Наказателното преследване не се е отразило на физическото здраве на ищеца, а освен това няма данни по делото след приключване на наказателното производство ищецът да е продължил да има психически или физически дискомфорт извън обичайния. В тази връзка следва да се има предвид и че наказателното преследване срещу ищеца не е преминало през всички фази на наказателното производство /досъдебна и съдебна/. Други негативни последици, за които дава сведения свидетеля са, че се е влошил начина на живот на ищеца вследствие на неговото затваряне в себе си.

Предвид всички установени по делото обстоятелства и посоченото им значение за размера на процесното обезщетение, както и предвид социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната в периода на настъпване на неимуществените вреди /2021 г./, настоящият съдебен състав намира за справедливо обезщетение, което би репарирало процесните неимуществени вреди, търпани от ищеца /доколкото те изобщо могат да се оценят в пари и да се овъзмездят с парично обезщетение, което да е достатъчно по размер и същевременно да не води до неоснователно обогатяване - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост/, сумата от **500,00 лв.** Този размер на обезщетението съответства на характера

и степента на претърпените морални вреди. По делото липсват доказателства, които да установяват, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в по-висок размер и с по-силен интензитет от обичайните. Това е така, защото показанията на разпитания по делото свидетел обосновават извод за претърпени неимуществени вреди в степен на обичайните такива, т.е. липсват проявления в емоционалното състояние на пострадалия по-големи от обичайните, които неизбежно съпътстват наказателната репресия. Касае се за вреди, които всеки индивид при подобни обстоятелства неминуемо търпи. Съдът намира за необходимо да посочи, че база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди, служи и стандарта на живот в страната, като справедливостта изисква сходно разрешаване на аналогични случаи, като израз на общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от един и същи вид, а също и не бива да се допуска размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия, както сочи и Прокуратурата в отговора на исковата молба. В тази връзка не могат да се споделят доводите на ответника в отговора на исковата молба, че обезщетение от 500,00 лв. за три месеца наказателно преследване е прекомерно високо, тъй като най-малкото с оглед на коментираните обстоятелства от икономически характер, през 2021 г. размерът на минималната месечна работна заплата е бил 650,00 лв. /ПМС 331/26.11.2020 г./, **т.е. претенцията е за сума по-малка от месечната минимална работна заплата. С оглед на изложеното предявеният иск за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди следва да бъде изцяло уважен** и доколкото по делото не са ангажирани доказателства от ответника за погасяване на задължението му към ищеца, то съдът приема, че следва да уважи иска до посочения размер от 500,00 лв.

2/ По претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди:

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК бе обявено за безспорно, че ищецът е заплатил на адв. П. К. 1800 лв. с ДДС за адвокатски хонорар по това ДП. От приложения по делото оригинален договор за правна защита и съдействие от дата ***** г. – л. 337 от досъдебното производство - поради това беше безпредметно да се задължава ищеца да представя оригинални договор за правна помощ от ***** г., съгласно изложеното в отговора на исковата молба, тъй като този оригинал вече се намира в

досъдебното производство водено от прокурор при ответната прокуратура, /за сумата от 1800,00 лв. с ДДС/ също се установява, че ищецът и неговия процесуален представител - адвокат са **договорили** 1800,00 лева с ДДС възнаграждение за защитата на ищеца в наказателното производство. С отбелязването в договора за заплащане в брой на възнаграждението е изпълнено изискването на т. 1 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, т.е. ищецът действително е заплатил възнаграждението.

Разноските, извършени в наказателното производство, представляват имуществена вреда по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 4 ЗОДОВ, тъй като са пряка и непосредствена последица от увреждането /незаконното наказателно преследване/. Адвокатското възнаграждение за защита по наказателното дело се включва в тези разноски, поради което при предявен иск по чл. 2 от ЗОДОВ се дължи обезщетение за заплатения адвокатски хонорар до **разумния и обичайния размер** /така **Тълкувателно решение № 1/11.12.2018 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2017 г., ОСГК** /. Също в **решение № 126/10.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 55/2009 г., IV г.о., решение № 843/23.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5235/2008 г., IV г.о., решение № 355/03.08.2010 г. на ВКС по гр.д. № 1651/2009 г., III г.о .**, е прието, че според непредвидената в Раздел III от Глава единадесета на НПК /отм./, респективно в Раздел III от Глава петнадесета на сега действащият такъв, процесуална възможност претенцията за разноски, изразяващи се в заплатен от подсъдимия адвокатски хонорар за осъществяване на защитата му в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда, да се упражни в това производство, обуславя извод, че тези разноски, направени във връзка с незаконното му обвинение в извършване на престъпление, представляват за него имуществена вреда по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 4 ЗОДОВ, вземането за обезщетение за която срещу държавата се реализира по предвидения в този закон ред по силата на чл. 8 от същия. Не налагат друг извод разпоредбите на чл. 299, т. 12 НПК /отм./, респективно чл. 301, ал. 1, т. 12 НПК, в сила от 2006 г., предвиждащи при постановяване на присъдата съдът да решава и въпроса на кого да се възложат разноските. С оглед разпоредбите от Глава единадесета и Глава петнадесета посочените норми при оправдателна присъда не касаят разноските, направени от подсъдимия, а направените от бюджета на съда и/или на органите на досъдебното

производство такива, за които е прието, че остават за сметка на държавата. Когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство не се присъждат разноски срещу държавата /арг. чл. 190, ал. 1 НПК/. При това положение, както се посочи, отговорността на държавата за направените разноски в наказателното производство следва да се реализира по специалния закон за отговорността на държавата. Следва да се изясни, че обезщетението за имуществени вреди се определя при наличие на доказана причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи и настъпилите реални вреди. Сторените разноски за защита срещу незаконното обвинение представляват вреди /претърпяна загуба/, претърпени по повод на това обвинение.

Възраженията в отговора на исковата молба и писмената защита на ответника, че договорът бил недействителен като сключен от недееспособно лице и че към датата на неговото сключване ищецът нямал нужда от адвокатска помощ **са неоснователни**, тъй като **от една страна** към датата на сключване на договора от ***** т. ищецът е бил пълнолетен – ищецът е роден на ***** г. и **от друга страна** основно правно на обвиняеми по чл. 55, ал. 1 НПК е да има защитник в наказателното производство и докато дадено лице е обвиняемо за него съществува правото на защита в наказателното производство. Договорът за правна защита и съдействие е сключен на ***** г., като към тази дата ищецът е бил обвиняем, което негово качество е отпаднало едва на ***** г. Отделно от това следва да се изясни на ответника, че недействителността е родово понятие, а различните пороци при сключване на договорите водят до нищожност или унищожаемост. Принципно договори сключени от недееспособни са унищожавани, като единствено те /недееспособните/ имат правната възможност да претендират унищожение на договора /вж. чл. 27 ЗЗД и чл. 32, ал. 1 ЗЗД, така и правната теория Павлова, М. „Гражданско право , Обща част“, том 2, Софи-Р 1996 г., стр. 167 и стр. 180/. **Казаното означава, че искът за имуществени вреди е доказан в своето основание.**

Възражението в отговора на исковата молба за несъразмерно висок размер на адвокатското възнаграждение от 1800,00 лв. с ДДС **е основателно**. В посоченото **Тълкувателно решение № 1/11.12.2018 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2017 г., ОСГК** е прието, че при иск по чл. 2, ал.1 ЗОДОВ съдът може да определи обезщетението за имуществени вреди, съставляващи адвокатско

възнаграждение, в размер, по-малък от платения в наказателния процес. ВКС посочва, че когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело /както е в случая/, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение. Изложени са още мотиви, че съдът не упражнява правомощието си по чл.78, ал. 5 ГПК, а се произнася по предмета на предявения иск, като установява наличието или отсъствието на причинна връзка между незаконното обвинение и претендираната имуществена вреда, за да определи размера на дължимото обезщетение. В случая ищецът не е бил обвинен в тежко престъпление, не е осъществена процесуална принуда и спрямо него в присъствието на неговия защитник са били извършени единствено три процесуални действия – привличане като обвиняем, разпит като обвиняем /***** г., стр. 265-268 от ДП/, второ привличане като обвиняем и разпит /***** г., стр. 315-318 от ДП/ и предявяване на разследване /***** г./. Не са събирани доказателства или да са правени доказателствени искания от страна на защитника при извършване на посочените процесуални действия, вкл. възражения освен едно /противно на твърденията в писмената защита на ищеца за наличие на редица възражения и доказателствени искания/ - вж. стр. 265-268 от ДП, стр. 315-318 от ДП и стр. 336 от ДП. Следователно тези обстоятелства не могат да обосноват висок размер на възнаграждението. В решение № 255/02.11.2015 г. на ВКС по гр.д. № 1011/2015 г., III г.о. /чието разрешение е възприето за правилно в Тълкувателно решение № 1/11.12.2018 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2017 г., ОСГК/, е прието, че критерий за обичайния размер на адвокатското възнаграждение се съдържат в Наредба №

1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този случай съгласно чл.13, ал.1, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ редакция към момента на извършване на разноските - ДВ, бр. 68 от 2020 г./ минималният размер на адвокатския хонорар по наказателното дело възлиза на 600,00 лв. независимо дали ще се приеме, че наказанието за престъплението, в извършването на което е обвинен ищеца, е две или три години лишаване от свобода. В исковата молба не са изложени никакви съществени причини, които да са наложили ищецът да заплати хонорар, надвишаващ два и половина пъти минималното адвокатско възнаграждение. Затова настоящият съд намира, че ищецът не е положил дължимата грижа да получи адвокатска защита срещу разумно възнаграждение. Ето защо Прокуратурата му дължи обезщетение до минималния размер на адвокатското възнаграждение – 720,00 лв. с ДДС /600,00 лв.+120,00 лв. ДДС. За изразходваната над този размер сума Прокуратурата не дължи обезщетение съобразно чл. 83, ал. 2 ЗЗД, поради което искът над 720,00 лв. с ДДС до пълния предявен размер от 1800,00 лв. с ДДС лв. е неоснователен и трябва да бъде отхвърлен.

3/ По претенцията за лихва:

Съгласно разясненията, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, началният момент на забавата /съответно началният момент на дължимостта на мораторната лихва/ и началният момент на погасителната давност при незаконни актове на правозащитни органи, изразили се в незаконно обвинение за извършено престъпление, възниква от влизане в сила на прокурорския акт за прекратяване на наказателното производство - чл. 2, т. 2, изр. 2 ЗОДВПГ. В **решение № 197/17.05.2011 г. на ВКС по гр.д. № 1211/2010 г., III г.о.** е прието, че наказателното производство е прекратено с постановление от 30.03.2007 г. на прокурор от Софийска градска прокуратура и от същата дата 30.03.2007 г. е присъдена законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди. Същото разрешение за законната лихва е изцяло възприето в **решение № 184/26.05.2015 г. на ВКС по гр.д. № 7127/2014 г., IV г.о.** и **решение № 353/06.11.2015 г. на ВКС по гр.д. № 892/2015 г., IV г.о.** Аналогични разрешения относно началната дата на дължимостта на законната лихва са възприети и в **решение № 539/09.08.2010 г. на ВКС по гр.д. № 1747/2009 г., III г.о.** и **решение № 25/11.02.2014 г. на ВКС по гр.д. №**

5302/2013 г., III г.о., също и решение № 123/19.04.** г. на Старозагорски окръжен съд по в.гр.д. № 1068/**** г./.** Следователно в настоящия случай законната лихва ще бъде присъдена считано от ***** г., което е датата на прекратяване на наказателното производство.

4/ По съдебноделоводните разноски:

По делото е направено искане от ищеца присъждането на разноски в настоящото производство. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3, изр. 1, пр. 2 ЗОДОВ, и при частично уважаване на иска ответната Прокуратура дължи и следва да бъде осъдена да заплати изцяло на ищеца, направените от последния разноски за внесена държавна такса по делото /така **решение № 353/06.11.2015 г. на ВКС по гр.д. № 892/2015 г., IV г.о /**, а по отношение на адвокатския хонорар, такъв се дължи съразмерно с уважената част от исковете. Предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски **в общ размер на 538,00 лв.** – 1/ по иска за неимуществени вреди изцяло, тъй като искът е изцяло основателен – 360,00 лв. с ДДС адвокатско възнаграждение и 2/ по иска за имуществени вреди съразмерно на уважената част на иска - 168,00 лв. с ДДС заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съобразно договор за правна защита и съдействие от ***** г., в който е договорено изрично адвокатско възнаграждение по всеки от двата иска - за сумата от 360,00 лв. с ДДС по иска за неимуществени вреди и 420,00 лв. с ДДС по иска за имуществени вреди /л. 13 от настоящото дело/ - с отбелязването в договора е изпълнено изискването на т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г. ОСГТК и 3/ заплатената държавна такса за исквата молба в размер на 10,00 лв.

Съгласно чл. 127, ал. 4 ГПК ищецът е посочил начин на плащане по банкова сметка IBAN: *****, BIC: FINVBGSF „Първа инвестиционна банка“ АД, по която да се преведат присъдените суми и която е посочена в настоящото решение на основание **чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК**.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК,
Старозагорски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на Р. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес гр. *****, сумата от **500,00 лв.** /петстотин лева/, ведно със законната лихва върху тази сума считано от ***** г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за претърпени **неимуществени** вреди, в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 предл. първо във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. чл.63, ал.1, т.4 НК по досъдебно производство № *****/****г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР Стара Загора, прекратено с постановление от ***** г. на прокурор при Старозагорска районна прокуратура.

ОСЪЖДА по иска с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо ЗОДОВ Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на Р. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес гр. *****, сумата от **720,00 лв. с ДДС** /седемстотин и двадесет лева/, ведно със законната лихва върху тази сума считано от ***** г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за претърпени **имуществени** вреди, в резултат на незаконно наказателно преследване за извършено престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 предл. първо във вр. с чл.130, ал.1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. чл.63, ал.1, т.4 НК по досъдебно производство № *****/****г. по описа на Второ РУ при ОД на МВР Стара Загора, прекратено с постановление от ***** г. на прокурор при Старозагорска районна прокуратура като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за разликата над сумата от **720,00 лв. с ДДС** /седемстотин и двадесет лева/, до пълния предявен размер от **1800,00 лв. с ДДС** /хиляда и осемстотин лева/ като **неоснователен**.

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 1 ГПК Прокуратурата на Република България да заплати на Р. Г. Д., ЕГН: *****, с адрес гр. *****, сума в размер общо на **538,00 лв.** /петстотин и тридесет лева/, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и внесената държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Старозагорския окръжен съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____